

NDSP
နိုင်ငံတော်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးနှင့်
သုတိန်နုကလီးယား

ပြေမှုန့်လွင်

မြေမှုန်လွင်

ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးနှင့် သူ၏ နှုတ်ကလီးယား

Chapter - N

(၁)

“ဒီမှာ နားထောင်ကြစမ်း...”

ခန်းမအတွင်းရှိ နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်များသည် နာမချေရဲ့၊ ဇက်မချိုးရဲ့၊ နားရွက်မလှုပ်ရဲ့၊ မျက်တောင်မခတ်ရဲ့။ အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့နေကာ စင်ပေါ်မှ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အသံပိုင်ရှင်ဆီသို့သာ အာရုံစိုက် နားထောင်နေကြ၏ ။

“အခုအချိန်ကစပြီး ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်

ကြေညာတယ်။ ခင်ဗျားတို့အထဲက မကျေနပ်တဲ့သူ ရှိလား”

ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးလုပ်သူက တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ အမေရိကန်သမ္မတက လှမ်းတားသဖြင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။ စင်ပေါ်က ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကတော့ သူ့စကားကို ကန့်ကွက်ရဲသူ ရှိမလားဟု ခဏစောင့်ကြည့်သည်။ သူ တွေးထား သလိုပင်။ မည်သူမျှ ပါးစပ်မဟရဲကြ။

“ကောင်းတယ်.... သိပ်ကောင်းတယ်၊ အခုလို ကျုပ်ကို ထောက်ခံကြတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကောင်းကျိုးသုခ ရလိမ့်မယ်။ မယုံမရှိနဲ့၊ ဒီကမ္ဘာကို ကျုပ်လက်ထဲသာ ယုံယုံကြည်ကြည် ထည့်လိုက်ကြစမ်းပါ။ ကျုပ်ကသာ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ကာကွယ်နိုင်မယ့်သူလေ၊ ကျုပ်ကသာ ခင်ဗျားတို့အားလုံးရဲ့ ရေမြွေအရှင်သခင်ကြီးလေ...”

စင်အောက်ရှိ နိုင်ငံအသီးသီး၏ ခေါင်းဆောင်များက ထောက်ခံသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေကြသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ နျူကလီးယား လက်နက်တွေကသာ လူသားအားလုံးကို ကာကွယ်ပေးနိုင်မှာ”

စင်ပေါ်မှအသံသည် ကျယ်သထက် ကျယ်လာ၏ ။ အောက်က ခေါင်းဆောင်များကလည်း ကြောက်သထက် ကြောက်လာကြ၏ ။ အကုန်လုံး ဇော်ကလေးများ ပုထားကြ၏ ။ ခေါင်းကလေးများ ငုံ့ထားကြ၏ ။

“အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကြေညာမယ်”

စင်ပေါ်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ခန်းမအတွင်းရှိ လူများအားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီးတော့မှ....

“ကျုပ်ဟာ အခုအချိန်ကစပြီး ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘယ်သူ

ကန့်ကွက်မလဲ”

အားလုံး တညီတညွတ်တည်း ခေါင်းတွေ ဘယ်ညာယိမ်းပြကြသည်။

“ဘယ်သူ ကန့်ကွက်မလဲ...”

အားလုံး တညီတညွတ်တည်း လက်တွေခါယမ်းပြကြသည်။

“ဘယ်သူ ကန့်ကွက်မလဲ...”

ကန့်ကွက်မည့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိ။ စင်ပေါ်က

ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးက သူ၏ အောင်မြင်မှုအတွက် လွန်စွာ နှစ်ထောင်းအားရကာ ကျယ်လောင်ခမ်းနားသော အသံကြီးဖြင့်...

“ငါသည်သာ ဒီမြေ၊ ဒီရေ၊ ဒီလေကိုစိုးစံရာ ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးက...၊

ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

*

(၂)

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

“မောင်တော်... မောင်တော် ဘာဖြစ်တာပါလိမ့် မောင်တော်”

“ဟင်... ဟို... အဲ...”

ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးက မျက်လုံးကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ပွတ်ကာ

ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်နေကြသည့်

နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ မရှိကြတော့။ သူကလည်း စင်မြင့်ပေါ်မှာ မဟုတ်တော့။

“ဟို... အင်း... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့ကိုကြည့်နေသည့် သူ့ကြင်ယာ ထိပ်ဖျားကို ဖြေလိုက်သည်။

အမှန်တော့ အခုလို အိပ်မက်မျိုး မက်သည်မှာ ယခုချိန်သည် ပထမဆုံး မဟုတ်တော့။ အခုအပတ်ထဲမှာပင် သုံးကြိမ်မြောက် ရှိလေပြီ။ ပထမဆုံးမက်သည့် အချိန်ကပင် ခါခါကြီး (အခါတော်ပေး)ကို အတိတ်ကောက်ခိုင်း ပြီးသားပင်။

အဖြေက ကျေနပ်စရာ ကောင်းသည်။ ထိုကဲ့သို့ အိပ်မက်များများ မက်လေလေ လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ဖို့ နီးလေလေ ဖြစ်သည် ဟူသတည်း။

ထို့ကြောင့် အခုလို အိပ်မက်မက်တိုင်း ကြည်နူးစွာ အိပ်ရာမှ ထရလေ့ ရှိသည်။ သို့သော် ဒီနေ့က နည်းနည်းပိုသည်။ ယခင်နေ့တွေနှင့် မတူ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အိပ်မက်များကို အကောင်အထည်ဖော်မည့် အစည်းအဝေးကို စတင်မည့်နေ့ ဖြစ်နေခြင်း ကြောင့်ပင်။ စိတ်ကူးမှသည် လက်တွေ့သို့ ပထမဆုံးခြေလှမ်း လှမ်းမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အားရပါးရဖြင့် အိပ်ရာ ပေါ်မှ ထကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်မှာ...

“အောင်အတိတ်၊ အောင်နိမိတ်နှင့် အိပ်မက်မှသည် လက်တွေ့သို့ ထွန်းကားအောင်မြင်မည့်နေ့ ဖြစ်စေသောဂ်...”

*

(၃)

“ဟေ့ကောင်... ဒါ ဘာအစည်းအဝေးလဲကွ”

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဘဝရှင်မင်းတြားကြီး ပြီးပါက ဒုတိယ အာဏာအကြီးဆုံးသူဟု ပြောနိုင်မည့် ဒုဆောင်ကြီး (ဒုတိယခေါင်းဆောင်ကြီး)က သူ့ဘေးတွင် လာထိုင်သည့် ကာဆောင်ကြီး (ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး)ကို

မေးလိုက်သည်။

“ဗျာ... ဒုဆောင်ကြီးတောင် မသိမှတော့ ကျွန်တော်လည်း
ဘယ်သိပါ့မလဲဗျ”

“အထူးထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေးလို့တော့ ပြောတာပဲ ခင်ဗျာ”
ဝန်ချုပ်ကြီး (ဝန်ကြီးချုပ်ကြီး) က ဝင်ဖြေသည်။

“ဒါကတော့ မင်းပြောမှလားကွ၊ ငါလည်း သိတာပေါ့”

ဒုဆောင်ကြီးက ဟောက်လိုက်သဖြင့် ဝန်ချုပ်ကြီး ဇက်ကလေးပုကာ
ပြန်ငြိမ်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့ ကြီးသုံးကြီးကိုပဲ ဖိတ်တာဆိုတော့ သိပ်အရေးကြီးတဲ့
အစည်းအဝေးတော့ ဖြစ်မှာသေချာတာပဲ”

ကာချုပ်ကြီးက တွေးတွေးဆဆဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“အင်း.. အစည်းအဝေးဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ မဟုတ်ရင်
ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို ကျုပ်တို့သုံးယောက်နဲ့ သူ့အခါတော်ပေးကြီးကို ပေးတွေ့ပြီး
နာမည်တွေထပ်ပြောင်းနေရင် ဒုက္ခပဲ၊ ကျုပ်က ဗေဒင်တွေ ယတြာတွေ ဟိုဟိုဒီဒီ
ဘာဆိုတာမှ ယုံတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

ဒုဆောင်ကြီးက သူတို့ ကြီးသုံးကြီးဖြစ်လာပုံကို သတိရကာ
ပြောလိုက်သည်။ အစတုန်းက သူတို့သုံးယောက်သည် ဒုဆောင်၊ ကာဆောင်၊
ဝန်ကြီးချုပ်ဟူ၍ သာ အချင်းချင်း ခေါ်ဆိုကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ထိပ်တန်း
လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေးဆိုကာ သူတို့သုံးယောက်ကို ခေါ်၍ အခါတော်ပေးဆိုသည့်
ဘိုးတော်တစ်ပါးနှင့် ပေးတွေ့သည်။ ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး ဖြစ်ဖို့ရာအတွက်
ကြီးသုံးကြီး၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးယောက်၏
ရာထူးများနောက်တွင် ကြီးများထည့်ရမည် ဆိုသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကြီးသုံးကြီး

ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဟမ်း...”

ချောင်းဟန့်သံနှင့်အတူ ဝင်လာသည်က ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး။
ခါးများဆန့်ကာ အလျင်အမြန် အလေးပြုရသည်က ကြီးသုံးကြီး။
ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး နောက်တွင် ပါလာသည်က အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်
မျက်နှာစိမ်း လူရွယ်တစ်ဦး။ ဒီတစ်ခေါက် အနောက်တိုင်းက ဘိုးတော်အသစ်
ပင့်လာပြန်သည်ဟုထင်ကာ ကြီးသုံးကြီးလုံး လန့်သွားသည်။ သူတို့ကို
ဘာလုပ်ခိုင်းဦးမည်မသိ။

“ဒီမှာ အခု ကျုပ်နဲ့ပါလာတဲ့သူက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ သူ့ကို မင်းတို့
သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားကနေ အခုမှ ပြန်ရောက်တာ၊ သူ့ကို သေချာမှတ်ထားကြ၊
ငါ့အတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ပဲ”

ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးက အခန်းထိပ်ခေါင်တွင် ချထားသည့်
တစ်ခုတည်းသော ရွှေရောင် ထိုင်ခုံကြီးပေါ်တွင် မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ကာ
ပြောလိုက်သည်။ ကြီးသုံးကြီးလည်း သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်ကာ
နားထောင်နေကြသည်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် လူရွယ်က
ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးဘေးတွင် ဝင်ရပ်၏ ။

“သူ့နာမည်ကို မင်းတို့ သိစရာမလိုဘူး။ သူပြောတာ နားထောင်
သူခိုင်းရင် လုပ်ပေး၊ သူလိုအပ်တာ မှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေး၊ မင်းတို့ကိုယ်တိုင်
လုပ်ရမယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ တစ်ဆင့် ပြန်ခိုင်းခွင့် မရှိဘူး... ကြားလား”

ကြီးသုံးကြီးလုံး အလုအယက် ညိတ်ပြန်သည်။ ခေါင်း။

“ကဲ... ဒါဆိုပြီးပြီ၊ လာ... သွားမယ်”

ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးသည် သူနှင့်ပါလာသည့်သူကို ခေါ်ကာ

ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကြီးသုံးကြီးစလုံး နဖူးကို တဖြောင်းဖြောင်း မြည်အောင် ရိုက်၍ အလေးပြုလိုက်ကြ၏။

“ဒီလူက ဘယ်သူလဲကွ၊ အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်ဆိုတာ ဘာများပါလိမ့်”

ဒုဆောင်ကြီး၏ အမေးကို ဘယ်သူမှမဖြေနိုင်ကြ။

“ဒါနဲ့ ကာဆောင်ကြီးရေ... ဒီလူက နိုင်ငံခြားက ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ မင်းတို့ ရုရှားဘက်ကလား...”

“အင်း... မဟုတ်လောက်ဘူးဗျ၊ ရုရှားကို လွှတ်သမျှသူတိုင်းကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒီကောင်တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ကာဆောင်ကြီးက တွေးတွေးဆဆ ဖြေသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မြောက်ကိုရီးယားက လာတာလည်း မဟုတ်လောက်ဘူး၊ မြောက်ကိုရီးယားကို သွားသမျှက ငါ့လက်ထွက်တွေချည်းပဲ”

ဒုဆောင်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝန်ချုပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဝန်ချုပ်ကြီးကလည်း ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့်...

“တရုတ်ကလည်း မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ တရုတ်ကိုလွှတ်သမျှ ကျွန်တော့်တပည့်တွေချည်းပါပဲ”

“ဒါဆို ဒီကောင် ဘယ်ကလဲကွ...”

ကြီးသုံးကြီးခမျာ အတွေးကြီးတွေးကာ ချာချာအလည်ကြီး လည်နေတော့သည်။

*

“နူကလီးယားဆိုတာ ဘာလဲ မယ်မယ်ဖျားရဲ့”

“ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံး လက်နက်မဟာကြီးပေါ့ကွယ်၊
အဲဒါရှိရင် ငါတို့ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြမှာ”

“အဲဒါဆိုလည်း တစ်ဒါဇင်လောက် ဝယ်ထားလိုက်ပါလား”

“တယ်လေ... လွယ်လွယ်ရမှတော့ နင်တို့ကိုတောင် ပြောနေပါ့မလားဟဲ့၊
ဝယ်ပြီးတာကြာပေါ့”

ဘဝရှင်မင်းတြားကြီး၏ ကြင်ယာထိပ်ဖျားက သမီးတော်များကို
နူကလီးယားလက်နက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒါဆို တော်တော်တို့က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ... ပြော”

တော်ကြီး (သမီးတော်ကြီး)က ဝင်မေးသည်။

“ညည်းတို့လုပ်ရမှာက ခါခါကြီး ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်၊ ခါခါကြီး
ပြောတဲ့အတိုင်းနေ၊ ယတြာများများ ချေပေးကြ”

“နူကလီးယားရဖို့ ယတြာချေပေးရမှာပေါ့... ဟုတ်လား”

တော်လတ် (သမီးတော်လတ်)၏ အမေးကို မယ်မယ်ဖျားက
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟင်... သမီးကတော့ ဘာလက်နက်မှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ လိုလည်း
မလိုချင်ဘူး သိလား၊ ဟောလိဂျန်မှာ မင်းသမီးလုပ်ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊
သမီးကိုသာ အမေရိကားရောက်အောင် လုပ်ပေးကြ”

တော်လေး (သမီးတော်လေး)က သူ့ထုံးစံအတိုင်း အာကျယ်ကျယ်ဖြင့်
ဝင်ပြောသည်။

“ညည်းကလေး... သိလား၊ မိသားစုကိစ္စဆို ဘယ်တော့မှ

စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာပဲ ကိုယ်ပြောနေတယ်၊ နင့်လို ဝက်မက ဆင်မကျ ဘုတ်ပြဲကြီးကို ဟောလိဝုဒ်မပြောနဲ့ ၃၅ လမ်းက ကောင်တွေတောင် ခေါ်ရိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ... မယ်မယ်ဖျားကလည်း”

“မယ်မယ်ဖျားကလည်း မလုပ်နဲ့၊ နင် ဟောလိဝုဒ်မင်းသမီး ဖြစ်ချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဖြစ်ချင်ရင် နျူကလီးယားလက်နက် ရအောင် ဆုတောင်း၊ နျူကလီးယားလက်နက်ရရင် နင်လည်း မင်းသမီးဖြစ်ပြီ”

“ဘာဆိုလို့တုန်း မယ်မယ်ဖျားရဲ့”

“ဆိုသမှ သိပ်ဆိုတာပေါ့ဟ၊ နျူကလီးယားသာရှိရင် နင့်ကို ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ထည့်ရိုက်ဖို့ ဟောလိဝုဒ်က လူတွေကို ခိုင်းမယ်၊ အေး... မရိုက်ဘူးလို့ငြင်းရင် ငြင်းတဲ့လူတွေကို နျူကလီးယားနဲ့ ထုမယ်လို့ ပြောလိုက်ရင်...”

မယ်မယ်ဖျားက စကားကိုဖြတ်ကာ သမီးတော်များ၏ မျက်နှာများကို ဝေ့ဝဲအကဲခတ်လိုက်သည်။ သမီးတော်တိုင်း၏ မျက်လုံးများထဲတွင် ကျေနပ်မှု ပီတိအရောင်များ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပလျက်။

“ဒါဆို တော်လတ်လည်း ဂျပ်စတင်ဘီဘာနဲ့ ရှေ့ပင်အတူတူထွက်လို့ ရပြီပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့...”

“တောင်အာဖရိက စိန်တွင်းကြီးတွေကိုလည်း တော်ကြီးလိုချင်ရင် ရမှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့...၊ ဒါကြောင့် ညည်းတို့ကို ခါခါကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ၊ ယတြာချေ၊ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းဖို့ ငါပြောနေတာပေါ့”

“နေကြစမ်းပါဦးဗျာ...”

လူကြီးတွေ စကားဝိုင်းကို တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေသည့် ဆုံးမြဲ (အချစ်ဆုံးမြဲ)က ဝင်ပြောသည်။

“နုကလီးယားလုပ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မခက်လှပါဘူး”

“ဘာ...”

မယ်မယ်ဖျားက တအံ့တသြ ပြန်မေးသည်။

“မခက်ဘူး... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..မခက်ဘူး၊ မခက်လို့လည်း နိုင်ငံတော်တော်များများမှာ ရှိတာပေါ့၊ ခက်မှတော့ ရှိပါ့မလား၊ နောက်ပြီး သူတို့တောင် ရအောင်လုပ်နိုင်သေးတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ရော ဘာလို့ မရရမှာလဲ”

ဆုံးမြဲ၏ စကားကို မယ်မယ်ဖျားက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ၏ ။
တော်သုံးတော်ကတော့ ယုံကြည်ပုံ သိပ်မရ။

“ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ နုကလီးယားဆိုတာ အီး အီးကွယ်တူ အမ်ဆီစကွယ် ဆိုပြီး ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့ ဘဲကြီးတစ်ပွေက တီထွင်ထားတာလေ၊ လက်ရှိ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမေရိကန်၊ ရုရှား၊ ဂျပန်၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ မြောက်ကိုရီးယား အပါအဝင် နိုင်ငံတော်တော်များများ ပိုင်ထားကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ရအောင်လုပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟယ်... ငါ့ဆုံးမြဲလေးက တော်လိုက်တာဟယ်၊ ဒါတွေ ဘယ်လိုလေ့လာထားတာလဲ၊ တွေ့လား... ငါ့ဆုံးမြဲကမှ နင်တို့ထက် အများကြီး အသုံးဝင်သေးတယ်”

မယ်မယ်ဖျားက သူ၏ အသည်းကျော် ဆုံးမြဲလေး၏ ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ကာ သူ့တော်သုံးတော်ကို ကြိမ်းလေသည်။

“ပြောစမ်းပါဦးလေ၊ ငါ့မြဲလေးက အဲ့ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ်

သိတာလဲ”

“ဒါလား... မခက်ပါဘူး၊ ဖေ့စ်ဘုတ်ထဲ ဝင်ဖတ်လိုက်တာပဲလေ၊
ဒါကြောင့် တော်တော်တို့ကိုလည်း ဖေ့စ်ဘုတ်သုံးပါလို့ ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့”

“မသုံးချင်ပါဘူးဟယ်... နင့်ဖေ့စ်ဘုတ်က ငါတို့ကောင်းကြောင်း
ရေးမှမရေးဘဲ၊ နင်သုံးချင်တယ်ဆိုလို့သာ မင်းတြားကြီးက မပိတ်ဘဲ ထားထားရတာ
၊ မဟုတ်လို့ကတော့ မြန်မာပြည်မှာ ဖေ့စ်ဘုတ်မသုံးရတာ ကြာလှပေါ့”

တော်တော်က ဝင်ပြောသည်ကို မယ်မယ်ဖျားက စကားစဝင်ဖြတ်သည်။

“တော်စမ်းပါဟယ်... ဒီမှာ ငါ့ဆုံးမြေးလေး ပြောတာကို
သေချာနားထောင်ကြစမ်းပါ”

“ဆိုတော့ကာ အခု ကျွန်တော်လည်း နျူကလီးယားနဲ့
ပတ်သက်တာတွေကို လေ့လာသင့်သလောက်လည်း လေ့လာပြီးပြီ၊ မြန်မာပြည်မှာ
နျူကလီးယားလက်နက်ရဖို့ တာဝန်ကို ကျွန်တော့်ကိုမှ မပေးရင် ဘယ်သူ့ကို
ပေးချင်သေးလဲ”

“နျူကလီးယားလက်နက်ရအောင် ဆုံးမြေးကို တာဝန်ပေးရမယ်
ဟုတ်လား”

တော်ကြီးက အလန့်တကြား ပြန်မေးသည်။ အမှန်တော့ ဆုံးမြေးသည်
တော်ကြီး၏ သားတော်တစ်ပါး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆုံးမြေးကို
ဘဝရှင်မင်းတြားကြီးနှင့် ကြင်ယာထိပ်ဖျားတို့က မွေးစားလိုက်ပြီး
သူတို့နှင့်အတူနေရန် ခေါ်ထားလိုက်သည်။ တော်ကြီးကပင် သူ့သားကို သားတော်ဟု
ခေါ်ခွင့်မရှိ။ ဆုံးမြေးဟုသာ ခေါ်ရသည်။ ဘဝရှင် မောင်နှံတို့၏ အချစ်ဆုံးမြေး
ဖြစ်သည့်အလျောက် လွန်စွာ ပစားပေး ခံရသဖြင့် မိခင်ရင်းအပါအဝင်
တော်သုံးတော်လုံးက သိပ်ကြည့်မရကြ။

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး ဆုံးမြေးလေးရယ်၊ ပြိုင်ကား

ပြိုင်ကားဆိုတော့လည်း မြန်မာပြည်မှာ ပြိုင်ကားကွင်းတွေ ဆောက်ပေးရ၊
ပြိုင်ကားတွေ ဝယ်ပေးရ၊ ဆောက်ပေးတဲ့ ပြိုင်ကားကွင်းက ကျဉ်းတယ်ဆိုလို့လည်း
လေယာဉ်ကွင်းကိုတောင် ပိတ်ပြီး ပေးမောင်းရ၊ ပြီးတော့လည်း အိမ်မှာသာ
ပြိုင်ကားတွေ အဖတ်တင်သွားတယ်၊ ဘောလုံးဘက် လှည့်သွားပြန်ရော၊ ဟော...
ဘောလုံးဆိုတော့လည်း မန်ယူအသင်းကိုတောင် ဝယ်ချင်တယ် ဆိုလို့
မယ်မယ်ဖျားတို့ကလည်း ဝယ်ပေးတာပဲ၊ ဟိုက မရောင်းလို့သာပေါ့၊ ဒါနဲ့
စိတ်ကျေနပ်အောင် မြန်မာအင်တာနေရှင်နယ်လိဂ်ဆိုပြီး ပြိုင်ပွဲကြီး လုပ်ပေးရ၊
ပရော်ဖက်ရှင် ဘောလုံးသမားတွေ ပါရမယ်ဆိုလို့ ဘယ်က ရောက်လာမှန်းမသိတဲ့
ကပ္ပလီကောင်တွေကို အလကား ပိုက်ဆံပေးထားရ။ ပြီးတော့ ဟုတ်တာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ အခု နျူကလီးယားဆိုတာ လက်နက်နော်၊ လူတွေ အများကြီး
သေစေနိုင်တဲ့ လက်နက်နော်၊ ပေါ့သေးသေး လုပ်လို့မရဘူး”

တော်ကြီးက တွေးတွေးဆဆဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်.. ဒါမျိုးဆိုတာ ဂိမ်းကစားသလို လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊

ကြည့်လည်းလုပ်ဦး”

တော်လတ်ကပါ ဝင်ထောက်ခံသည်။

“ဟင်း... မယ်မယ်ဖျားရေ လုပ်ပါဦး”

သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသည့် မယ်မယ်ဖျားအား ဆုံးမြေးက
ဖက်ကာချဲ့လေသည်။

“ဆုံးမြေးက အားလုံးကောင်းဖို့ လုပ်ပေးချင်တာကို ဝိုင်းပြောနေကြပြီ”

မယ်မယ်ဖျား၏ ပျော့ကွက်ကို ဆုံးမြေးက သိသည်။ အခုလို
ခေါင်းလေးတစ်ချက်လောက် ဝှေ့လိုက်လျှင် ပြီးပြီ၊ သူလိုချင်တာ မရဟူ၍ မရှိ။

“အေးလေဟယ်... ဒီမှာ ကလေးက အားလုံးကောင်းဖို့

လုပ်ပေးချင်နေတာကို၊ ညည်းတို့က ဘာဖြစ်နေကြရတာ တုန်း၊ ကလေးဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဘာစိတ်ဝင်စားမှန်း ဘယ်သိဦးမှာလဲ၊ ဒီလိုပဲ စမ်းတဝါးဝါးလုပ်ရင်းနဲ့မှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟိုဟာဆိုလည်း တွေဝေ၊ ဒီဟာဆိုလည်း စဉ်းစားနဲ့ နင်တို့လိုသာဆိုရင် ငါ့ဆုံးမြေးလည်း ဖက်တီးပုတ်ကြီး ဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဆုံးမြေးက သိပ္ပံပညာကို တကယ် ဝါသနာပါတာနော်”

“တကယ်ပါတာပါ မယ်ဖျားရယ်၊ ပြိုင်ကားတွေ၊ ဘောလုံးတွေဆိုတာ ငယ်ငယ်တုန်းက မရင့်ကျက်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ အခုတော့ အသစ်တွေ တီထွင်ရတာ ကို စိတ်ဝင်စားနေတာလေ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် တီထွင်ဖို့ စဉ်းစားထားတာ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း... ဆုံးမြေးလေးက တော်လိုက်တာ၊ ပြောစမ်းပါဦး... ဘာတွေလဲလို့”

သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဇာတ်ကတော့ ကိုက်နေတာပဲဟေ့ ဆိုသည့် တော်လတ်၏ အသံကိုပင် မယ်မယ်ဖျားမှာ မကြားနိုင်တော့၊ ဆုံးမြေ၏ အတွေးသစ် အမြင်သစ် ဆိုသည်များကိုသာ စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေ၏ ။

“ဒီလိုလေ... ဆုံးမြေးတို့ ကမ္ဘာက အလုံးကြီးမဟုတ်လား”

“ဘာ... ကမ္ဘာက အလုံးကြီး ဟုတ်လား”

တော်လေးက အလန့်တကြား ဝင်မေးသည်။

“ဟာ... ဟုတ်တယ်လေ၊ တော်လေးကလည်း ဒါတောင် မသိဘူးလား၊ ဒါကြောင့် ဖေ့စ်ဘုတ်သုံးပါလို့ ပြောနေတာ၊ ဖေ့စ်ဘုတ်ထဲမှာ အကုန်ရှိတယ်”

“ကဲပါ ဒီကောင်မတွေကို အဖတ်လုပ်မနေပါနဲ့ ဆုံးမြေးရယ်၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ”

မယ်မယ်ဖျားက စကားစဖြတ်လိုက်သဖြင့် တော်လေးမှာ

ဘာမှထပ်မမေးသာ။ သို့သော် ကမ္ဘာကြီးက အလုံးဆိုသည်ကိုတော့ မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ အလုံးဆိုပါက အပေါ်တွင် ရှိနေသူများအတွက်တော့ ဘာမှမထူး။ အောက်ဘက်ခြမ်းကို ရောက်သွားပါက တွဲလောင်းကြီးများဖြစ်ကာ မည်သို့ အသက်ရှင်နေထိုင်ကြမည်နည်း။ စဉ်းစားရင်း ခေါင်းရှုပ်လာကာ ဆုံးမြေးပြောသည့် စကားများဘက်ကိုသာ အာရုံပြန်လွှဲလိုက်၏ ။

“ကမ္ဘာကြီးက အလုံးဆိုတော့ လည်နေတယ်လေ၊ အခု မြန်မာပြည်ကနေ အင်္ဂလန်တို့၊ ပြင်သစ်တို့ကို သွားချင်ရင် လေယာဉ်အကြာကြီး စီးရတယ်မဟုတ်လား၊ ဆုံးမြေးရဲ့အကြံက လေယာဉ်စီးစရာ မလိုဘူး၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လေထုအပြင်ဘက်မှာ အဆောင်တစ်ခု ဆောက်ပေးလိုက်မယ်ဗျာ”

မယ်မယ်ဖျားမှ ဆုံးမြေးပြောနေတာတွေကို နားမလည်လှသော်လည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လျက်ရှိသည်။

“အဲဒီ လို အဆောင်တစ်ခု ဆောက်ပြီးရင်း နိုင်ငံခြားကို သွားချင်တဲ့သူ မှန်သမျှကို အဲဒီ အဆောင်ထဲ သွားနေခိုင်းလိုက်မယ်၊ ကမ္ဘာကြီးက အောက်မှာ သူ့ဘာသာသူ လည်နေတာဆိုတော့ ကိုယ်သွားချင်တဲ့နိုင်ငံက သူ့အလိုလို အဲဒီ အဆောင်ကြီးအောက်ကို ရောက်လာမယ်၊ အဲဒီ အခါကျမှ ပြန်ဆင်းလိုက်ရင် ကိုယ်သွားချင်တဲ့ နိုင်ငံကို ရောက်သွားရော၊ လေယာဉ်လည်း စီးစရာမလိုတော့ ပိုက်ဆံလည်း မကုန်တော့ဘူး၊ လေယာဉ်ပျက်ကျမှာလည်း ပူစရာမလိုတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး လေယာဉ်မစီးရတော့လည်း လေယာဉ်ဆီတွေ ဘာတွေ မကုန်တော့ဘူး၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးအတွက်ပါ အထောက်အကူဖြစ်တယ်လေ၊ ဒါ ဆုံးမြေးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိုင်ဒီယာနော်၊ ကမ္ဘာကို ချပြလိုက်ရင် နိဘယ်ဆုတွေ ဘာတွေ ရနိုင်တယ်”

“ဘာ... နိဘယ်ဆု... ဟုတ်လား”

နိဘယ်ဆုဆိုသည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ မယ်ဖျားမှာ အနာပေါ်တုတ်ကျလိုက်သည့်အလား၊ တီကောင်ကို ဆားနှင့်တို့လိုက်သည့်အလား၊ မျောက်ကို ငဝိပေးသည့်အလား၊ အရက်သမားကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်သည့်အလား များစွာ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

“နိဘယ်ဆု ရမယ်ဆိုရင်တော့ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဆုံးမြေးလေးရယ်၊ နိဘယ်ဆုရတဲ့သူတွေက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ မယ်ဖျားတို့ မိသားစုကို ဒုက္ခပေးတဲ့သူတွေ၊ ကြားလား... နောက် နိဘယ်ဆိုတဲ့အသံတောင် မထွက်ပါနဲ့နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ နောက်ထပ် စဉ်းစားထားတာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်သိလား၊ ကွမ်းတံတွေးကနေ လျှပ်စစ်ထုတ်ဖို့တို့၊ အင်္ဂလိပ်စာကို မျက်မှန်တပ် ဖတ်လိုက်တာနဲ့ မြန်မာဘာသာ မြင်နိုင်တဲ့ ဘာသာပြန် မျက်မှန်တို့၊ အများကြီးမှ အများကြီးပဲ၊ နောက်မှ သေချာရှင်းပြမယ်၊ အခု နျူကလီးယားစီမံကိန်းကို ဆုံးမြေး ဦးဆောင်ရမလား၊ မရဘူးလားပဲ ပြော”

“ဦးဆောင်ရမှာပေါ့၊ ဦးဆောင်ရမှာပေါ့၊ ငါ့ဆုံးမြေးမှ ဦးမဆောင်ရင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဘယ်သူက ဦးဆောင်မလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်း... တော်တော်လည်း လိုက်ဖက်ညီကြပါပေ့”

တော်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထထွက်သွားသည်။ တော်လတ်နှင့် တော်ငယ်တို့လည်း ထိုင်နေ၍ ထူးမည်မဟုတ်သဖြင့် တော်ကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားကြ၏။ ဒါတောင် မြေးအဖွား နှစ်ဦး၏ တစ်နျူတည်း နျူကား တစ်ယားတည်း ယားသံများကို တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သွားသွား ကြားပြီးရင်း ကြားနေရပါတော့သတည်း။

“ဖူး...”

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်း မသိသော လေပူများကို ဒုဆောင်ကြီးပါးစပ်မှ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ လေအေးစက်ကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်ထားခြင်းကြောင့် အခန်းတွင်းတွင် အေးနေပါသော် လည်း အတွေးများကြောင့် ဦးနှောက်ကြီးပူကာ ခြောက်ခမ်းနေလေ၏။

“ဘဝရှင်မင်းတြားကြီးအတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ငါတို့ကိုလည်း ဖွင့်မပြောဘူး၊ ဘာများပါလိမ့်”

ဒုဆောင်ကြီး သောက်လိုက်သည့် အရက်များသည် ရေခဲတုံးများနှင့် ရောနှောကာ အေးစက်နေပါသော်လည်း ရင်ဘတ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ပူလောင်နေသော အတွေးများကြောင့် ပွက်ပွက်ဆူကုန်၏။

သူတို့ကိုတောင် ဖွင့်မပြောနိုင်လောက်အောင် အရေးကြီးပါသည်ဆိုသည့် ကိစ္စမှာ လွန်စွာဆန်းသလို ကြောက်စရာလည်း ကောင်းသည်။ တစ်ခါကလည်း ဖြစ်ဖူးသည်။ သူတို့ကို အိမ်ထဲတွင် တစ်ပတ်လောက် အိမ်တွင်းပုန်းနေရန် မိန့်ကြား၏။ တစ်ပတ်အတွင်း အိမ်အပြင် မထွက်ရ။ ယခုကဲ့သို့ပင် ဘဝရှင်မင်းတြားကြီးအတွက် လွန်စွာအရေးကြီးသော ကိစ္စရှိသည်ဟုသာ ဆိုသည်။ ဘာအတွက်လည်းဟု ဖွင့်မပြော။

ထိုတစ်ပတ်အတွင်းမှာ သူတို့ လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသည့် ကိစ္စကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘဝရှင်မင်းတြားကြီး၏ လက်ရုံးတစ်ဆူဟု ပြောနိုင်သည့်သူကို ဖမ်းလိုက်ခြင်းပင်။ အမှန်ဆိုလျှင် ထိုသူသည် ဒုဆောင်ကြီးဖြစ်သည့် သူ့ထက်ပင် ဘဝရှင်မင်းတြားကြီးနှင့် ပိုမို နီးစပ်သူ ဖြစ်သည်။ ဘဝရှင်မင်းတြားကြီးကလည်း လွန်စွာ အားထားသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘဝရှင်မင်းတြားကြီးကိုယ်တိုင် ပြန်ဖမ်းလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်း တိတိကျကျ မသိ။ သိရအောင်လည်း မမေးရဲ။

အခုလည်း ထိုကဲ့သို့ မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟုသာ ဆုတောင်းနေရသည်။

သူသိပ်ကြိုက်သည့် အရက်ပင် ချောချောရှူရှူ သောက်၍ မရတော့။ ဝန်ချုပ်ကြီး ဖုန်းကိုသာ မျှော်နေရသည်။ ဝန်ချုပ်ကြီးကလည်း သူလိုပင်။ အဆိုပါ လွန်စွာအရေးကြီးသည်ဆိုသော ကိစ္စကို အပူတပြင်း စုံစမ်းနေသည်။ စုံစမ်းနေသည်ဆိုသည်မှာလည်း အခြားမဟုတ်။ ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး၏ မယ်မယ်ဖျား (ကြင်ယာထိပ်ဖျား) ထံသို့ ဝန်ချုပ်ကြီးကတော်ကို လွှတ်ပြီး အစ်အောက်ခိုင်း ကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုလို ကိစ္စမျိုးကို အပြင်တွင် စုံစမ်း၍ ထူးမည်မဟုတ်။ သူတို့တောင် မသိလျှင် ဘယ်သူမှ သိနိုင်မည်မဟုတ်။

မယ်မယ်ဖျားနှင့် ဝန်ချုပ်ကြီးကတော်တို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ လွန်စွာကောင်းလေသည်။ နေ့စဉ်လိုလို မယ်မယ်ဖျားနှင့် သမီးတော်များ ကြိုက်တတ်သည့် ဟင်းလျှာများကို ချက်သွားရသည်။ ထမင်းစားချိန်အမီ ပို့ပေးရသည်။ ထမင်းစားပြီး၍ မယ်မယ်ဖျား ထမင်းလုံးစီချိန်တွင်လည်း မယ်မယ်ဖျား၏ ခြေသလုံးတော်နုကို လက်ထိပ်ဖျားလေးများဖြင့် ဖွဖွလေး နှိပ်ပေးရသည်။ ထိုကဲ့သို့ နှိပ်ခွင့်မှာ ဝန်ချုပ်ကြီးကတော်အတွက် အထူးအခွင့်အရေး ဖြစ်သည်။

မယ်မယ်ဖျားကို နှိပ်ခွင့်ရရန် ကြိုးစားနေသည့် အရာရှိကတော်၊ သူဌေးကတော်များမှာ မနည်းမနော။ သူပင် သူ့မိန်းမကို ဝန်ချုပ်ကတော်ကဲ့သို့ နှိပ်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားခိုင်းသေး၏ ။ သို့သော် အလုပ်မဖြစ်ခဲ့။ လူလူချင်း နှိပ်ပေးရတာ ရှက်စရာကြီးဆိုပြီး ငြင်းလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့မှာ ယခုကဲ့သို့ သထင်းထူးမျိုး သိချင်သည့်အခါ ဝန်ချုပ်ကြီးကို ပြန်မေးနေရ၏ ။ အောက်လေစွ။

တကယ်ဆို သူနှင့် ဝန်ချုပ်ကြီးအဆင့်မှာ လွန်စွာ ကွာလေသည်။ သူက ဝန်ချုပ်ကြီးထက် အပတ်စဉ် များစွာစောသည်။ ဝန်ချုပ်ကြီးလိုကောင်မျိုးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်မေးနေရသည်မှာ ရှက်ဖွယ်ပင်။

“တောက်...”

တွေးမိလေလေ သူ့မိန်းမကို ဒေါသဖြစ်လေလေ။ သူ့မိန်းမသာ
ဝန်ချုပ်ကြီးကတော်ကဲ့သို့ နှိပ်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားလျှင် များစွာဖြစ်နိုင်သည်။ သူနှင့်
မင်းတြားကြီးတို့၏ အပတ်စဉ်မှာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်သာ။ တပ်တွင်းမှာကတည်းက
တစ်မိသားစုနှင့် တစ်မိသားစု လွန်စွာရင်းနှီးကြသည်။ နှိပ်ခွင့်ရဖို့ များစွာ
အခွင့်အရေးကောင်းရှိလေသည်။ ဒါကို ဒီမိန်းမက တန်ဖိုးမထား။ အခုလို
အရေးအကြောင်းပေါ်တော့ ခက်ကပြီ။

တကယ်တော့ ဒီနိုင်ငံမှာ ဩဇာအကြီးဆုံးက ဘယ်သူလဲလို့
ဒုဆောင်ကြီးကို မေးလာပါက အဖြေက အဆင်သင့်။ ဘဝရှင်မင်းတြားကြီးလား။
နိုး... မယ်မယ်ဖျားပင်။ သာမန်လူတွေအမြင်မှာ ဘဝရှင်မင်းတြားကြီးကိုသာ
အာဏာထွဋ်ခေါင်ဟု ထင်နေကြသော်လည်း ဘဝရှင်မင်းတြားကြီးမှာ
မယ်မယ်ဖျား၏ စကားကို ဖယ်ရှားခဲ့သည်ဆို၍ သူ့ဘဝတွင် တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့။

“တီ.. တီ... တီ... တီ...”

သူ့ရှေ့ရှိ အရေးပေါ်ဖုန်းလိုင်းမှ အသံထွက်လာသည်။ ဝန်ချုပ်ကြီးထံမှ...

“အေး... ပြော၊ သိရပြီလား”

ဝန်ချုပ်ကြီး ဘာမှမပြောခင် သူ အရင်မေးလိုက်သည်။

“ဘာ...”

သူ့နားကိုပင် သူ မယုံနိုင်။

“ပြန်ပြောစမ်းပါဦး...”

“နျူကလီးယား... ဟုတ်လား”

“အေး... အေး... ကောင်းပြီ၊ မင်းရော အဲဒီ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဘယ်လိုသဘောထား ရှိလဲ”

မေးပြီးမှ သူမှားသွားပြီဟု သိလိုက်သည်။ ဝန်ချုပ်ကြီးမှာ တကယ်တော့

သူတို့အဖွဲ့ထဲတွင် အူတူတူ အတတ အနိုင်ဆုံးပင်။ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ရှိသူမျိုး
မဟုတ်။ ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး၏ အမိန့်မှလွဲ၍ ဘာမှသိသည့်သူမျိုး မဟုတ်။
ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး သေဆိုပါက အသက်ရှူ ချက်ချင်းရပ်ကာ
လဲသေမည့်လူစားမျိုးပင်။ ထို့ကြောင့် စကားကို အချိန်မီ ပြန်ပြင်လိုက်ရသည်။

“အေးပါ... ငါက ဘာလဲဆိုတာ သိချင်ရုံသက်သက်ပါ။

ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ နျူကလီးယားရတော့ ငါတို့တပ်မတော်ကြီး
ပိုအင်အားရှိတာပေါ့၊ တပ်မတော်အင်အားရှိမှ တိုင်းပြည်အင်အားရှိမယ်
မဟုတ်လား”

သူ့စကားများ ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးထံ ပြန်မရောက်ပါဘူးဟု မည်သူမှ
အာမမခံ။ ထို့ကြောင့် နျူကလီးယားကိစ္စကို သူ ထောက်ခံသယောင်ပြပြီး
ဖုန်းချလိုက်ခြင်းပင်။

ဝန်ချုပ်ကြီး ဖုန်းကို ချပြီးတာနှင့် အချိန်မဆွဲ၊ နောက်တစ်ယောက်ထံသို့
ဖုန်းထပ်ဆက် သည်။ အခုကိစ္စမျိုးဆိုတာ အချိန်ဆွဲလို့ မဖြစ်။

“ဟယ်လို... ကာဆောင်ကြီးလား”

*

CHAPTER - U

(၁)

အာဏာရှင်။

အာဏာတို့၏ အရှင်သခင်။ အာဏာရှင်ဆိုသည်မှာ လူတိုင်း၏ အိပ်မက်ပင် မဟုတ်လော။ လူတိုင်း၏ မျှော်လင့်ချက်ပင် မဟုတ်လော။

မွေးကတည်းက...

လူမှန်းသူမှန်း မသိခင်ကတည်းက...

အမေ့ဝမ်းထဲက ဖြတ်ခနဲ ကျွတ်ကျွတ်ချင်းပင် လူသားတို့ အရင်ဆုံး စလုပ်သည်မှာ အဘယ်နည်း။ အာဏာပြုချင်းပင် မဟုတ်လော။

အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုမည်။ လိုချင်တာကို စတောင်းမည်။ လိုချင်သည့် နို့ချိုလေး စို့ရမှသာ ပြန်ငြိမ်သွားသည်။ တကယ်တော့ ထိုကဲ့သို့ နို့စို့ခြင်းသည် ဆန္ဒမဟုတ်။ လူတွေက ဆန္ဒဟုထင်နေကြသည်။ တကယ်တော့ အာဏာပြခြင်းပင်။ ငါပိုက်ဆာတယ်၊ ငါ့ကို အစာကျွေးကြစမ်းဟု အာဏာပြခြင်းပင်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ကျောင်းတက်မည်။ စာကြိုးစားမည်။ ဘွဲ့ရမည်။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ရောက်မည်။ အလုပ်ကြိုးစားမည်။ ရာထူး ကြီးလာမည်။ ရာထူးကြီးလာတော့ အာဏာပိုကြီးလာမည်။ ပိုက်ဆံတွေ ရလာမည်။ ပိုက်ဆံတွေရလာတော့ သူများကို ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းလို့ရမည်။ အာဏာရှင်ကြီး ဖြစ်လာမည်။

ထိုအရာများသည် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ လုပ်နေကြသည့်အရာများပေ မဟုတ်လော။ တစ်နည်း လူတိုင်း အာဏာရှင်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြသည် မဟုတ်လော။

တိဗီကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်။ ဟိုဟာမစားနဲ့၊ ဒီဟာမစားနဲ့၊ လေ့ကျင့်ခန်းကို ဘယ်လိုလုပ်ဆိုတဲ့ အာဏာရှင်တွေကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်။ ဒီလိုနည်းနဲ့မှ မလုပ်ရင် ပိုက်ဆံမရဘူး။ ပိုက်ဆံလိုချင်ရင် တစ်နေ့ဝင်ငွေကို ဘယ်လိုစု၊ ဘယ်လိုသုံး။ အင်္ဂလိပ်လို တတ်ချင်ရင် ဒါကိုဖတ်။ အာဏာရှင်တွေရဲ့ စာတွေကို ဖတ်နေတယ်မဟုတ်လား။ လေယာဉ်ပျံစီး ပါပြီတဲ့။ ကပ္ပတိန်က ခါးပတ် ပတ်ကြဟော့ဆိုရင် ခါးပတ် ပတ်ရတာ ပဲ မဟုတ်လား။ ဖုန်းတွေ ပိတ်ကြစမ်း ဆိုပြန်တော့လည်း ပိတ်ရတာ ပဲလေ။ ဒါကို အာဏာပြတာပဲဆိုပြီး ဘယ်သူကများ လေယာဉ်မစီးဘဲ နေလို့လဲ...။

ဒါဆို ဘာကြောင့်များ သူ့ကို အာဏာရှင်ဟု တစ်ကမ္ဘာလုံးက သမုတ်ကြသနည်း။ ဘဝရှင်မင်းတြားကြီး တစ်ယောက်တည်းကို ဘာလို့ အာဏာရှူးကြီးလို့ ပြောနေကြတာလဲ။ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားကို ကိုယ်သေချာ ပြန်စဉ်းစားကြစမ်း။ လူတိုင်း အာဏာရှူးနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။

စဉ်းစားပါ။ အနောက်တိုင်းက ကြောင်တောင်တောင် စာရေးဆရာတွေ
ရေးတိုင်း ဇွတ်မယုံကြနှင့်။ ထိုသူတွေက ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး၏
မကောင်းကြောင်းတွေ ရေးပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပရိမိုးရှင်း လုပ်နေကြခြင်းပင်။
ဝင်ငွေတိုးအောင် ရှာနေကြခြင်းပင်။ တစ်နည်း သူတို့၏ အာဏာကြီးမား
ကျယ်ပြန့်ဖို့အတွက် တစ်ဖက်သားကို အာဏာရူးဟု မဟုတ်တမ်းတရား များနှင့်
စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ကာ ခုတုံးလုပ်နေကြခြင်းပင်။

ရူးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်လက်ကို ကိုယ့်နဖူးပေါ် သေချာတင်ပြီး
ကိုယ့်ဦးနှောက်နှင့်ကိုယ် စဉ်းစားကြစမ်း။ အာဏာရူးဆိုတာ ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး
တစ်ယောက်တည်းလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ
အကုန်လုံးပဲလား။ ကိုယ်နဖူးနှောက်မှ ကိုယ့်ဦးနှောက်နှင့် ကိုယ်
သေချာစဉ်းစားစမ်းပါ။

*

(၂)

တကယ်တော့ မြန်မာနိုင်ငံလို နိုင်ငံမျိုးမှာ အာဏာရှင်ဖြစ်ဖို့
ကြိုးစားရခြင်းသည် အခြားသော နိုင်ငံတွေမှာ အာဏာရှင်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရခြင်းထက်
များစွာ ခက်ခဲလေသည်။ အပြိုင် အဆိုင်တွေ၊ အတိုက်အခိုက်တွေ၊
အတားအဆီးတွေက မနည်းမနော။ အခုလို အာဏာထွဋ်ခေါင် ဘွဲ့ကို ရရှိဖို့အတွက်
ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးမှာ အချိန်တွေ အများကြီး ပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။ ဘဝတွေ
အများကြီး ပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။

အာဏာရှင်ကြီး ဖြစ်လာပြန်တော့လည်း အဆိုပါ အာဏာကို
တည်မြဲဖို့အတွက် အချိန်ပြည့် ကြိုးစားရပြန်သည်။ နောက်ကျောကို

ဓားနှင့်ထိုးမည့်သူများရော၊ ရင်ဘတ်ကို ဓားနှင့်ထိုးမည့် သူများပါ
ရှေ့နောက်ပဲယာအပြည့်။ ဘဝရှင်မင်းကြားကြီးဘေးတွင် ဝိုင်းနေကြသည်။

တစ်ခါတလေ လူတွေကို စိတ်အချဉ်ပေါက်မိသည်။ ဘာမှ မသိကြဘဲ
သူများယောင်တိုင်း လိုက်ယောင်နေကြသည်။ သူများ ဒီမိုကရေစီဆိုတိုင်း လိုက်ကာ
တစ်စီအော်နေကြသည်။ ကိုယ့်ခေါင်းနှင့် ကိုယ်တော့ မစဉ်းစားချင်ကြ။

အမှန်တော့ ဒီမိုကရေစီဆိုသည်မှာ ငပျင်းတွေ အုပ်ချုပ်သည့်
စနစ်တစ်ခုပင်။ အာဏာရှင် စနစ်လောက် မပင်ပန်း။ အာဏာလိုချင်လာလျှင်
လူပြိန်းကြိုက်စကားတွေ တွင်တွင်ပြောကာ လူကြိုက်များအောင် လုပ်မည်။
ကတိတွေ လျှောက်ပေးမည်။ တီဗီမှာ လက်သီးလက်မောင်း တန်းပြီး ပါလာအောင်
လုပ်မည်။ သတင်းစာတွေမှာ ဓာတ်ပုံပြူးတူးပြတ် ထည့်၍ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်တွေ
လျှောက်ဖော်မည်။ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းစားဖို့ ကျုပ်ကိုသာ မဲပေးဖို့ဆိုပြီး
မရှက်မကြောက် လိမ်မည်။

သင့်သွားတွေ ဖြူချင်ပါသလား၊ ဒီသွားတိုက်ဆေးကို သုံးပါ ဆိုတာထက်
ဘာမှမပို။ သွားတိုက်ဆေးကမှ စက်ရုံတွေဆောက်၊ ဝန်ထမ်းတွေ ခန့်ရသေးသဖြင့်
ငွေအရင်းအနှီး ကုန်ဦးမည်။ ဒီမိုကရေစီ စနစ်မှာတော့ အာဏာရဖို့
ကြိုးစားခြင်းသည် သွားတိုက်ဆေး ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခြင်းလောက် အရင်းအနှီး
မလိုပေ။

အာဏာရလာပါက ဖောထားသမျှ ကတိတွေကို
ပြည်သူ့အခွန်တွေနှင့်သာ လုပ်လိုက်ရုံပဲ။ အိတ်ထဲက စိုက်စရာမလို။ တစ်နည်း
ငါးကြင်းဆီဖြင့် ငါးကြင်းကြော်ရုံပင်။ နောက်ပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်ရတာ
မဟုတ်။ ခိုင်းချင်တဲ့သူကို လက်ညှိုးထိုးခိုင်းလိုက်စမ်း။ ဒီကြားထဲ အချိန်မီ
မလုပ်နိုင်သေးလျှင်လည်း ပြဿနာမရှိ။ နောက်တစ်ကျော့ ရွေးကောက်ပွဲတွင်တော့
မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမည်ဆိုကာ ထပ်လှိမ့်၍ ရသေး၏ ။

ကိုင်း... ဘယ်လောက်လွယ်သလဲ။ ဘဝရှင်းမင်းကြားကြီး၏

အာဏာရှင်စနစ်ကတော့ ထိုမျှလောက် မလွယ်။ မလွယ်လို့လည်း ကမ္ဘာတွင် နိုင်ငံပေါင်း ၁၉၃ နိုင်ငံရှိသည့်အနက် အာဏာရှင်စနစ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ထူထောင်ထားနိုင်သည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ၃၃ နိုင်ငံလောက်သာ ရှိ၏ ။ ဝမ်းနည်းပါတယ် ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသား အပေါင်းတို့။ သင်တို့မှာ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသဖြင့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတွေမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းနေကြရသည်။

တကယ်တော့ ဒီမိုကရေစီဆိုသည်မှာ စဉ်းစားလေလေ အဓိပ္ပါယ်မရှိလေလေပင်။ လူအများရဲ့ ဆန္ဒကိုက လူနည်းစုက လိုက်နာရသည်တဲ့။

လောကတွင် ပညာတတ်နှင့် ပညာမဲ့ မည်သူ ပိုများသနည်း။ အဖြေက ရှင်းပါတယ်။ စာသင်ခန်းထဲ သွားကြည့်လိုက်။ ဆရာက တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပြီး တပည့်တွေက ပိုများနေတယ် မဟုတ်လား။

ဒီလိုပဲ ဘုရားသခင်နှင့် နောက်လိုက်ကဝိတွေ ဘယ်ဟာက ပိုများပြီး ဘယ်ဟာက ပိုနည်းပါသလဲ။ အဖြေက သူ့ထက်ရှင်းတာတောင် သူ့လောက်ရှင်းမည်မဟုတ်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် လူပြိန်းအများစု၏ ဆန္ဒကို လိုက်လုပ်ပေးပါက အဆိုပါနိုင်ငံလည်း ငပိန်းနိုင်ငံ ကလွဲ၍ ဘာမျှဖြစ်မည်မဟုတ်။ မြန်မာပြည်က လူတွေကတော့ များစွာ ကံကောင်းလေသည်။ ဘယ်အရာမဆို အချိန်ကုန်ခံပြီး အများဆန္ဒ ကောက်ခံစရာမလို။ တာဝန်ယူ ဆုံးဖြတ်ပေးမည့် ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး ရှိလေပြီ။ တစ်နည်း အာဏာရှင်ဆိုသည်ထက် ပိုကာ အာဏာထွဋ်ခေါင် ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး ရှိလေသည် မဟုတ်ပါလား။